

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Udrag fra Værker i tolv bind 9: Niels Klim

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 9: Niels Klim", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 9: Niels Klim*, udg. af F. J. BILLESKOV JANSEN ; Volmer Rosenkilde , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 431. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holberg09-shoot-idm139856959904864/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 9: Niels Klim

MORALSKE FABLER

et Langt Liv: Løvinden derimod bad, at Jupiter vilde give hende det, som han fandt hende at være meest tienligt. Da Løvinden engang blev dødelig syg, saa at intet Haab var til Livet, sagde Løven: Du skulde have indrettet dine Bønner som mine ere, saa havde du nok kundet leve længere. Hvortil Løvinden svarede: Maaskee at et længere Liv ikke havde været mig tienligt; thi vi vide ikke hvad Ondt os kand forestaae. Disse vare hendes sidste Ord, hvorpaa hun med et roeligt Sind døde. Løven blev ved sine sædvanlige Ønsker: Han blev ogsaa bønhørt. Han naaede en høy Alder, og all slags Velstand og Overflod regnede ned paa ham; men ligesom Alderen tog til, saa aftog all Lyst og Appetit, saa at han i ingen Ting fandt meere Smag. Omsider bleve Lemmerne stive, saa at han ikke kunde gaae, og endeligen fast ikke kunde røre sig meere. Da de andre Dyr udi Skoven dette hørte, forvandledes Ærbødighed og Frygt for ham til Foragt, saa at Fugle gjorde deres Reede paa hans Ryg, og Æslet kastede sin U-reenlighed paa hans Hoved, som paa en Natstoel. Da sagde Løven sukkende: Ach! nu maa jeg bekiende, at min Hustrues Bønner have være best grundede.

Fabelen lærer, at det er best at lade Alting komme an paa Himmelen Forsyn. Eller, hvis man vil bede om verdslige Ting, da alleene at bede om en sund Siæl udi et sundt Legeme (ut sit Mens sana in corpore sano.)

187. Fabel.

Om Sye-Pigen, som tabte sin Naal.

En Sye-Pige tabte engang paa Marken en Sye-Naal. Denne Forliis gik hende meget til Hierte. Hun sagde: Jeg vilde heller have mistet ti andre Naale end denne eene. Hun gav sig derpaa al Umage for at opleede den igien, skjønt forgieves; thi Sye-Naalen blev stedse usynlig. Men, i det hun leedede efter den tabte Naal, fandt hun en Ægte-Perle, for

MORALSKE FABLER

hvilken hun kunde købe sig meere end en Million af Sye-Naale.

Fabelen viser, at en maadelig Forliis ofte er Aarsag til en stor Gevinst.

188. Fabel.

Om tvende Kiøbmænd.

Tvende Naboer sloge sig paa engang til Kiøbmandskab: Den eene drev sin Handel med stor Forsigtighed og Agtsomhed, men en bestandig Ulykke, som fulte ham, forarsagede, at de viseste Anslag havde slettest Udfald. Den anden var dumdristig og forvovend, men, saasom Lykken altid bødede paa Forstanden, blev han ved sine daarlige Anslag riig og velhavende. Alle, som dette hørte, maatte tilstaae, at man ved Forsigtighed intet kunde udvirke, naar Lykken var ugunstig, og fandtes der mange som forargede sig af saadanne Exempler, og bleve skiødesløse udi deres Idretter. Den første fremturede dog i sin forrige Agtsomhed. Han sagde: Naar mine vel overlagde Anslag falde ilde ud, lider jeg alleene Skade. Hvis derimod min Medbroders engang faaer slet Udfald, haver han baade Skammen og Skaden.

189. Fabel.

Den blinde Troes Virkning.

En Vandrings-Mand passerede engang igiennem en stor Stad, hvor han paa Veyen mødte først en fremmet Stoder, hvilken bad om Almisse, sigende sig for Religionens skyld at være fordreven, og skildt ved all sin Formue: Jeg haver, sagde han, heller villet miste all min Velfærd, end skille mig ved den rette reformerede Troe, hvorudi jeg er opdragen. Vandrings-Manden begyndte derpaa at examinere ham, spørgende hvor mange Guder der ere, hvortil han svarede, at der vare to Guder, nemlig det gamle og nye Testamente. Manden vilde derpaa intet videre spørge: